

ČÁST DRUHÁ

NA ZAČÁTKU
JE ZAČÁTEK

Na počátku nebylo nic.

A pak najednou:

A ten třesk se cítil osamělý, protože

byl v celém vesmíru úplně sám.

Říkal si, jestli náhodou není zbytečně moc velký.

Nepřehnal to snad?

Na druhou stranu to nebylo zas tak špatné, protože najednou tu byla spousta kamení, se kterým si mohl hrát, a také pěkné hvězdy, na kterých mohl vysedávat jako na vyhříváných křesílkách.

Některé hvězdy byly žluté a ty měl Velký třesk úplně nejraději.

Co to děláš?

No... já nevím. Jen tak si vymyslím. Vyprávím takovou hloupost o Velkém třesku.

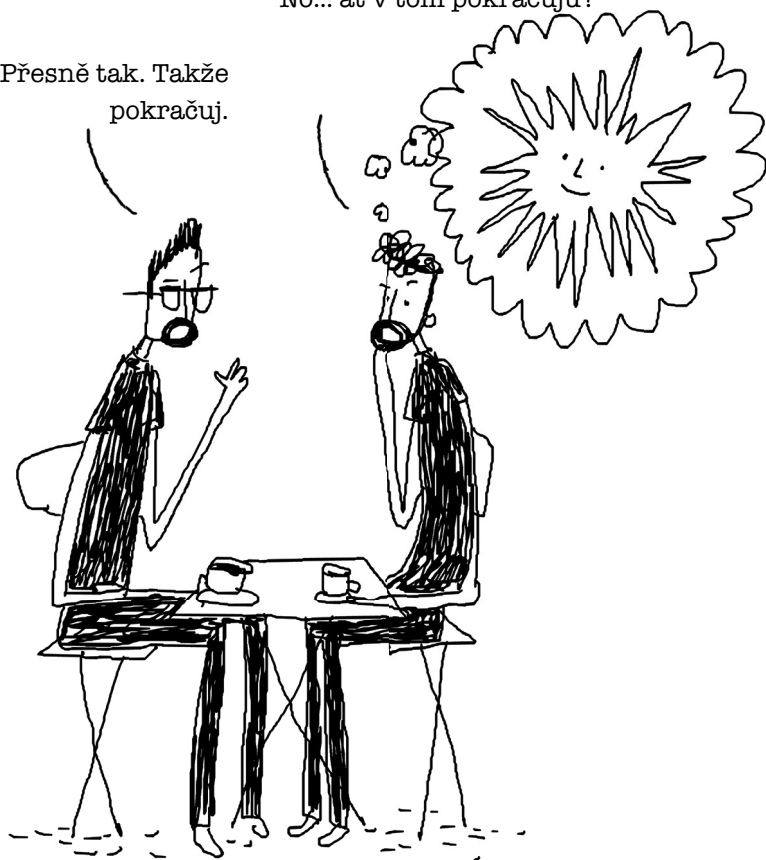
Co? Mluvíš o třesku, jako by byl živý?

No... jo, proč ne?

Co jsem ti říkal o vymýšlení?

No... ať v tom pokračuju?

Přesně tak. Takže pokračuj.

Už tě někdy napadlo, že snad nikdy na nic dobrého nepřijdeš, nebo že máš naopak až příliš mnoho nápadů? Už tě někdy napadlo, že jsou všechny tvé nápady k ničemu, nebo že jsi naopak zneuznaný génius? Už tě někdy napadlo, že ten včerejší skvělý nápad je vlastně jenom hromada sraček? Už tě někdy napadlo, že svůj projekt asi nikdy nedokončíš? Už tě někdy napadlo, že jsi jako umělec, spisovatel, hudebník nebo člověk úplně nula? Už tě někdy napadlo, že se bez kreativní činnosti neobejdeš? Ano? Tak vítej ve světě umělců.

Na začátku je vždycky nějaký nápad. Spisovatelů, ilustrátorů a hudebníků se pořád někdo ptá, kde berou tak skvělé nápady. Ve většině případů nemají ani nejmenší tušení a tuhle otázku přímo nesnášejí. Ještě víc je ale děsí pomyslení, že by to mohli zjistit a od té chvíle by je už nikdy nic pořádného nenapadlo. Takže kde se ty nápady vlastně berou? Inspirací může být například prožívaná láska, smrt blízké osoby, vztek nebo nějaké jiné umělecké dílo. Inspirace se může dostavit i při procházce. Britský autor sci-fi John Wyndham například dostal zajímavý nápad, když se jednou v noci procházel černou krajinou. Živé ploty na obou stranách cesty se nad ním hrozivě tyčily a téměř splývaly s noční oblohou. Najednou měl pocit, že by se ty vysoké větve mohly ohnout a probodnout ho. Později napsal *Den trifoldů*, slavný (a skvělý) román o lidožravých rostlinách.

MYLES: Odkud se berou naše nápady, Gregu?

GREG: Já si všechny nápady objednávám po internetu u jedné společnosti z Indianapolis. Ale nechtěj po mně, abych ti prozradil její jméno.

MYLES: Teď jsi citoval spisovatele Douglase Adamse.

GREG: OK, máš pravdu!

Hmm... No, nevím proč, ale většina našich příběhů se odehrává v nějakých komunitách a často někde u moře.

MYLES: Přesně. A co to o nás vypovídá?

GREG: Možná nám chce vesmír naznačit, že se máme přestěhovat k moři a pořídít si partu kamarádů.

Kde se berou nápady?

Odkud máš své nápady? O čem nejraději píšeš nebo co nejraději kreslíš?

Teď na chvíli zapomeň na realitu a zkus vymyslet větu nebo dvě o tom, odkud se berou nápady. Moc o tom radši nepřemýšlej. Prostě napiš první věc, co tě napadne. Například:

Nápady máme... od jednohých opic ze Sargasového moře. Zpívají námořnické popěvky s texty, ve kterých se skrývají ty nejkrásnější myšlenky, které kdy lidstvo poznalo.

Nápady máme... ze speciálních dolů na nápady v africkém Kongu. Vyškolení horníci sestupují pod povrch s lucernami, zápisníky a zastaralými diktafony. Nejslavnější z nich byl Diego Fontana Juego, který vyfáral celou zápletku *Vojny a míru*. Tu pak prodal Lvu Nikolajeviči Tolstému za tři kopějky.

Nápady máme...

Nápady máme...

Nápady máme...

Nápady máme...

Naše příklady jsou směšné a pošetilé. To bude asi tím, že děláme na spoustě komediálních animovaných filmů. Tebe možná napadne něco úplně jiného. Třeba něco smutného, plného vzteku, s politickým podtextem... Co to o tobě vypovídá?

NAKRESLI LIDOŽRAVOU ROSTLINU

Je čas nakreslit další příšeru.
Tentokrát to bude rostlina.
Lidožravá rostlina, prosím.

No... už jsme malovali
dvě příšery.

Oni musí nakreslit
hodně příšer. Bude se jim
to později hodit, chápeš?

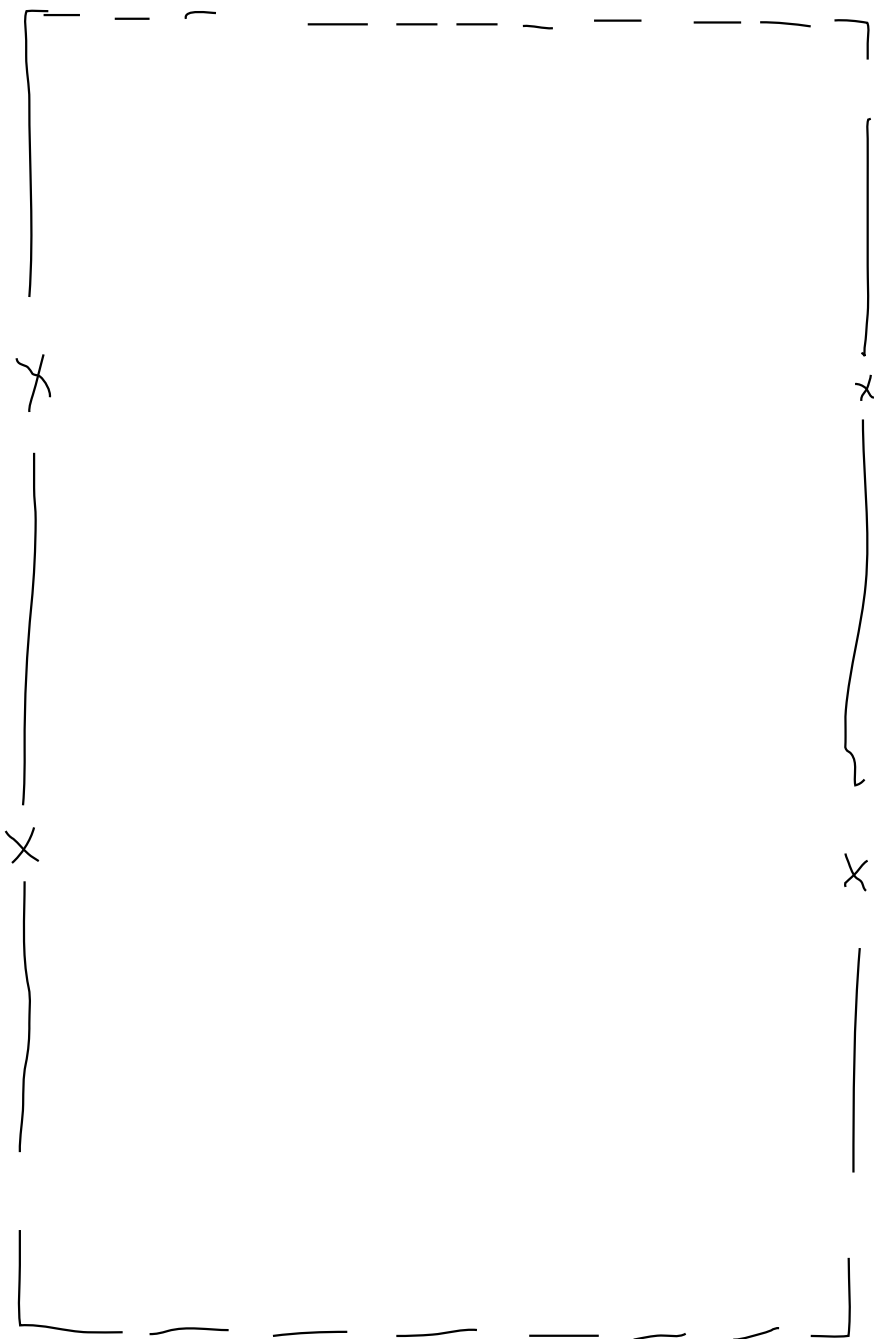
Aha! Proč jsi to neřekl dřív?

Jak se ta tvoje příšera jmenuje?

Co se s ní děje na podzim?

Jak zabíjí svou lidskou kořist?

Kdyby měla nějaký koníček, jaký by to byl?

PODNĚTNÉ PROSTŘEDÍ

D Když se Shakespeare rozhodl stát se dramatikem, opustil své rodné městečko Stratford nad Avonou a odstěhoval se do Londýna. V hlavním městě mohl samozřejmě ukázat svou práci více lidem, ale nejdůležitější na tom bylo, že se dostal do jiného prostředí. Najednou byla kolem spousta kreativních lidí: dramatikové, herci, bardové... Teď to vypadá, že ti radíme, ať se odstěhuješ do Prahy nebo rovnou do Londýna. Udělej to jen tehdy, pokud máš nohu nebo ruku ze zlata a hodláš si ji nechat uříznout pro mizerné živorení. Máme štěstí, že v naší době lze na podnětné prostředí narazit téměř kdekoliv. S těmi ostatními kreativními lidmi přitom ani nemusíš spolupracovat. Stačí je mít kolem sebe – už to je podnětné. Rozhodně budou mít lepší reakce než ti, co ti kouknou přes rameno a řeknou něco ve smyslu: „Jé, ty si kreslíš? Hmmm, no jako malé děcko.“ **Bože!**